

Sognefogden her i Jerve. De havde truffet Aftale om ogsaa at følges tilbage.

Doktoren blev mørk i Blikket. Den ovennævnte Niels Jensen var en af hans argeste Fjender, som offenkjærlig havde beskyldt ham for Pligtforsømmelse. Johannes havde af den Grund tidligere holdt Manden paa Afstand.

„Niels Jensen . . . ja saa! Men hvad er det for en urimelig Aftale? Du kunde dog vide, at jeg med Glæde vilde køre dig hjem. Jeg sender Bud ind til Sognefogden.“

Men Præsten erklærede igen, og denne Gang med stor Bestemthed, at han ikke vilde gøre Ulejlighed.

I nogen Tid sad de to Brødre derefter og holdt en Slags Samtale vedlige om Ting, som tilfældigt faldt dem ind. Men Pauserne blev bestandig længere. Afstanden mellem deres Tanker voksede fra Minut til Minut.

„Jeg har ingen Broder mere,“ sagde Doktoren til sig selv. „Den ufattelige Tanke maa jeg se at vænne mig til.“

Ved Afskeden gav Præsten ham atter Haanden.

„Jeg ser igen indenfor om et Par Dage. Til den Tid er Meta forhaabentlig kommen vel over Krisen. Hils hende mange Gange!“

Doktoren fulgte Broderen ud. Ved Døren standsede Præsten igen og stod en lille Tid tøvende med Haanden paa Dørgrebet.

„Jeg vil dog ikke gaa herfra uden at have sagt dig, Povl, at jeg kom hertil med et lille Haab om, at vi nu bedre skulde kunne tale sammen om det, der sidst — og tidligere — var Aarsag til vor Strid. Jeg havde ment, at du i disse for dig saa svære Dage, saa fulde af Ængstelse og Bekymring —“

„Det har jeg forstaaet,“ svarede Doktoren. „Men nu maa du helst gaa, Johannes! Jeg veed jo alt, hvad du vil sige. Jeg har hørt det saa tidt, og det gør ikke mere noget Indtryk paa mig.“

„Ja, det er jo din sædvanlige — lidt flotte — Maade at affærdige den Ting paa. Det er overhovedet en af dine Fejl, Povl, at du ikke har Taalmodighed til at høre, hvad andre har at sige. Al anden Tale end din egen finder du saa hjertens overflødig.“

„Det er ganske simpelt ikke sandt.“